

Mara és én, én és Mara

Újra összeköltöztem a fallikus anyával,
hótlan és unalmas két nap cipekedtem át.
Négyszer-ötször akartunk egyszerre közösülni, nem ment.
Elcsigázott szerveink és figyelmünk szétkalandozott.
Csokoládét zabáltunk, mákos rétest, ökörszemet,
három nap nyüglődtünk a paplan alatt,
valahogy elkezdődött ez is.

Haldoklom, mondta, felfogod?
Egy ember meg nem bocsátható nézésével
figyeltem sötét haldoklását.
Nem féltettem, az egyetemes elmúlástól rettegetem,
arcommal cirógattam az arcát.

Figyelte, ahogy megfeszülnek az erek,
ökölbe szorul a kezem.
Büszkeséggel töltötte el a látvány,
egy férfitárgy jelenléte, átváltozása.
Rárebent nyitott, puha tenyere.
Házasodjunk össze, mondta,
szeretnék tőled gyerekeket, egy kisfiút és egy kislányt.



nem harag, nem gyűlölet

még egymással szemben álltunk.
hozzám hajolt, nagyon közel.

a szemébe kellett néznem. eltűnt a pupillája.
valami zöld és valami nagyon fekete gyúlt a szemébe.
nem harag, nem gyűlölet.

hidd el, van bennem olyan szenvedély,
amely bármikor mind a kettőnket el tud ragadni,
mondta.

egy őrült elszántságával szerettem.
szerettem volna megszólalni,
bármit is mondani.

Finom, ahogy lüktet

Finom, ahogy lüktet
kifelé
egymillió vagy egy,
kicsit halál, kicsit élet,
kicsit én, benned még egy,
két gramm menny,
amit lecsempésztek,
két gramm semmi,
kimosható szenny:
két perc, amíg
gyermeknek érzed,
két nap, amíg
elfelejtet.